

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

กระบวนการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ของข้าราชการพลเรือน ถือเป็นหลักการสำคัญในการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพ และเป็นหลักประกันความเป็นธรรมของข้าราชการที่จะไม่ถูกลงโทษทางวินัยโดยไม่ได้กระทำความผิด โดยมีการแยกองค์กรที่มีอำนาจพิจารณาลงโทษทางวินัย ออกจากองค์กรที่ใช้อำนาจพิจารณาเรื่องอุทธรณ์และร้องทุกข์ กล่าวคือ ได้มีการจัดตั้งองค์กรพิทักษ์ระบบคุณธรรม(ก.พ.ค.) เพื่อทำหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยพิจารณาอุทธรณ์และการร้องทุกข์ของข้าราชการพลเรือนสามัญออกจากสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน(ก.พ.) ซึ่งเป็นองค์กรซึ่งทำหน้าที่พิจารณาลงโทษทางวินัยข้าราชการพลเรือน เพื่อมีวัตถุประสงค์ให้มีการตรวจสอบการใช้อำนาจการลงโทษทางวินัย และควบคุมการตรวจสอบการใช้อำนาจของผู้บังคับบัญชาหรือฝ่ายปกครองให้เป็นไปตามหลักความชอบด้วยกฎหมาย ทั้งนี้ เพื่อเป็นหลักประกันความเป็นธรรมให้กับข้าราชการพลเรือนในการปฏิบัติงานว่าจะไม่ถูกลงโทษทางวินัยโดยไม่ได้กระทำความผิดหรือ การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมจากผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นฝ่ายปกครอง

นอกจากนี้ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติก็ได้นำระบบพิทักษ์คุณธรรมมาใช้บังคับเกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์และการร้องทุกข์ของข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ โดยไม่มีการตั้งคณะกรรมการที่มีอำนาจพิจารณาและวินิจฉัยอุทธรณ์และการร้องทุกข์ และไม่มีกำหนด กฎระเบียบ หรือหลักเกณฑ์ในการพิจารณาการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ไว้เป็นการเฉพาะ ด้วยเหตุนี้ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติจึงนำได้กระบวนการพิจารณาอุทธรณ์และการร้องทุกข์ของข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับโดยอนุโลม ตามข้อ 45 แห่งระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของสำนักงานป.ป.ช. พ.ศ. 2555

จากการศึกษา พบว่า ยังคงมีปัญหาในทางกฎหมายเกี่ยวกับการพิจารณาอุทธรณ์และการร้องทุกข์ของข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ส่งผลให้กระบวนการพิจารณาอุทธรณ์และการร้องทุกข์ไม่เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ซึ่งผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงปัญหา ดังต่อไปนี้

5.1.1 ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ การบังคับใช้กฎหมาย ตามข้อ 45 แห่งระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของสำนักงาน ป.ป.ช. พ.ศ. 2555

ปัจจุบันการอุทธรณ์เป็นวิธีการอย่างหนึ่งของกระบวนการยุติธรรมในระบบการบริหารงานบุคคล ซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่จะให้ข้าราชการผู้ถูกลงโทษทางวินัยหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการมีทางร้องขอรับความยุติธรรมจากการพิจารณาโดยองค์กรเหนือขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง และองค์กรที่มีอำนาจเหนือผู้สั่งลงโทษ หรือผู้สั่งให้ออกจากราชการ โดยผู้มีอำนาจในการพิจารณาอุทธรณ์ข้าราชการพลเรือนฝ่ายบริหารหรือฝ่ายรัฐบาลตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 คือคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ซึ่งเรียกย่อว่า “ ก.พ.ค.” มีหน้าที่พิทักษ์ระบบคุณธรรมรวมทั้งพิจารณาเรื่องการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ข้าราชการพลเรือนในบางกรณี โดยหลักการหรือปรัชญาในการคุ้มครองระบบคุณธรรมของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม นั้น จะอยู่บนพื้นฐานที่ว่า การดำเนินการต้องไปเพื่อรักษาประโยชน์ของทางราชการและให้ความคุ้มครองรักษาความเป็นธรรมแก่ข้าราชการ

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติไม่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม หรือกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของข้าราชการ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ประกอบกับคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติและคณะอนุกรรมการข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติแต่งตั้งขึ้นนั้น ก็ไม่มีอำนาจในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ได้ เนื่องจากไม่มีกฎหมายให้อำนาจรองรับไว้ จึงไม่สามารถนำกฎหมายเกี่ยวกับการพิจารณาอุทธรณ์ของข้าราชการพลเรือนสามัญตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 มาใช้บังคับกับข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติโดยอนุโลมได้ ตามข้อ 45 แห่งระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของสำนักงาน ป.ป.ช. พ.ศ. 2555 ได้

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติไม่สามารถใช้บังคับกฎหมายเกี่ยวกับการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของข้าราชการพลเรือนสามัญตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. 2551 มาใช้บังคับกับการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์กับข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติได้จริง เมื่อมีข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย

หรือคำสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา 114 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ก็จะทำให้ไม่มีคณะกรรมการที่มีอำนาจในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยของข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติได้ จึงส่งผลกระทบต่อข้าราชการที่อุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย หรือถูกให้ออกจากราชการ ไม่ได้รับการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ทำให้ข้าราชการผู้อุทธรณ์คำสั่งไม่มีหลักประกันความเป็นธรรมหรือได้รับการรับรองคุ้มครองสิทธิเสรีภาพ กล่าวคือ ไม่มีกรรมการที่มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ได้ตามกฎหมาย อันที่จะตรวจสอบ และควบคุมการใช้อำนาจของผู้บังคับบัญชาหรือฝ่ายปกครองได้

5.1.2 ปัญหาด้านกฎหมายเกี่ยวกับความไม่เป็นกลางของเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เกี่ยวกับกระบวนการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ของข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ได้มีการปรับปรุงโครงสร้างของหน่วยงานใช้อำนาจบริหารงานบุคคล และการลงโทษทางวินัยข้าราชการพลเรือนสามัญ ออกจากหน่วยงานตรวจสอบการใช้อำนาจพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และการร้องทุกข์ โดยได้มีการกำหนดให้มีคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และการร้องทุกข์ของข้าราชการพลเรือนสามัญ ทำหน้าที่เป็นองค์กรกึ่งตุลาการ ตลอดจนมีอิสระจากองค์กรฝ่ายบริหาร และมีความเป็นกลาง ส่งผลให้กระบวนการพิจารณาอุทธรณ์และกระบวนการพิจารณาการร้องทุกข์ ซึ่งถือว่าเป็นกระบวนการ หรือขั้นตอนสำคัญในการออกคำสั่งทางปกครอง ส่งผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของผู้รับคำสั่งทางปกครอง เมื่อกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์และกระบวนการพิจารณาการร้องทุกข์ ได้ดำเนินการให้ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอนที่ชอบด้วยกฎหมาย โปร่งใสตรวจสอบได้ ก็ย่อมเป็นหลักประกันการให้ความเป็นธรรมแก่ผู้รับคำสั่งทางปกครอง และจะส่งผลให้การออกคำสั่งทางปกครองเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งนี้ เพื่อเป็นหลักประกันในการคุ้มครองสิทธิของผู้อุทธรณ์หรือร้องทุกข์

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ได้นำกฎหมายเกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์และกระบวนการร้องทุกข์ของข้าราชการพลเรือนสามัญมาใช้บังคับกับข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ โดยอนุโลมตั้งแต่นั้น ทำให้สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีปัญหาในการดำเนินการรูปแบบองค์กร จึงทำให้ไม่มีการแบ่งแยกอำนาจองค์กรที่มีอำนาจพิจารณาลงโทษทางวินัย ออกจากองค์กรที่ใช้อำนาจพิจารณาอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ ซึ่งรูปแบบการจัดการองค์กรของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติจะอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของเลขาธิการคณะกรรมการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

ซึ่งเป็นฝ่ายบริหารมีหน้าที่กำกับดูแลการปฏิบัติราชการของข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ทั้งส่วนกลางและจังหวัด ดังนั้น เลขาธิการคณะกรรมการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุด จึงใช้อำนาจบริหารองค์กร หรืออำนาจในพิจารณาวินิจฉัยเรื่องวินัย การอุทธรณ์ หรือการร้องทุกข์ เพียงคนเดียว ทำให้เกิดปัญหาส่วนที่เกี่ยวกับการจัดการองค์กรหลายประการ เช่น ไม่มีเจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับกระบวนการอุทธรณ์ หรือร้องทุกข์เป็นการเฉพาะ จึงทำให้การบังคับใช้กฎหมายไม่สอดคล้องกับการนำระบบพิทักษ์คุณธรรมของข้าราชการพลเรือนมาบังคับใช้

ดังนั้น การที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาตินำกฎหมายเกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์และกระบวนการร้องทุกข์ของข้าราชการพลเรือนสามัญมาใช้บังคับกับข้าราชการสำนักงาน คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ โดยอนุโลมทั้งฉบับนั้น โดยที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ไม่มีการจัดตั้งองค์กรพิทักษ์คุณธรรมในสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ทำให้การบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวไม่บรรลุวัตถุประสงค์ตามเจตนารมณ์ของการจัดตั้งองค์กรพิทักษ์คุณธรรม ส่งผลทำให้ข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติผู้อุทธรณ์ หรือผู้ร้องทุกข์ไม่ได้รับความเป็นธรรม หรือการคุ้มครองสิทธิอย่างแท้จริง

5.1.3 ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการใช้อำนาจของประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ในการพิจารณาวินิจฉัยคำร้องทุกข์ของข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ กรณีเหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

การร้องทุกข์ มีจุดประสงค์หลักเพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้บังคับบัญชากับผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาโดยเปิดโอกาสให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาสามารถขอให้ผู้บังคับบัญชาทบทวนแก้ไข หรือชี้แจงทำความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติของตนที่เหตุให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือเกิดความคับข้องใจ อันจะทำให้ลดปัญหาความขัดแย้งในหน่วยงานได้และเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาได้รับทราบนำไปสู่การแก้ไขให้เกิดความเป็นธรรมและผู้ใต้บังคับบัญชาเองได้มีโอกาสชี้แจงทำความเข้าใจหรือปรับปรุงเปลี่ยนแปลงแก้ไขเกี่ยวกับการปฏิบัติของตนอย่างเหมาะสม ทั้งนี้ เพื่อให้มีกลไกการตรวจสอบและถ่วงดุลการใช้อำนาจของผู้บังคับบัญชาให้เป็นไปโดยถูกต้องเหมาะสม และเพื่อเสริมสร้างให้เกิดความโปร่งใสและเป็นธรรมในการบริหารงานบุคคลของผู้บังคับบัญชา ซึ่งจะเป็นการสร้างขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานของข้าราชการ อันจะนำไปสู่ประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการปฏิบัติราชการในระยะยาวด้วย

จากการศึกษา คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติไม่ได้กำหนดระเบียบเกี่ยวกับการร้องทุกข์และการพิจารณาการร้องทุกข์ของข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติไว้เป็นการเฉพาะ จึงส่งผลให้สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติต้องนำระเบียบข้าราชการพลเรือนสามัญ และกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2551 มาใช้บังคับโดยอนุโลม โดยการร้องทุกข์ที่มีเหตุความคับข้องใจที่เกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของผู้บังคับบัญชา (และเป็นกรณีที่ไม่อาจอุทธรณ์ได้) ให้ร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปตามลำดับ แต่ถ้าการร้องทุกข์ที่เกิดจากหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือรับผิดชอบการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี ให้ร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ดังนั้น กรณีถ้ามีเหตุแห่งการร้องทุกข์ของข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติอันเกิดจากเลขธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ จะต้องร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมตามระเบียบข้าราชการพลเรือนสามัญ ซึ่งเป็นกฎหมายที่นำมาใช้บังคับ แต่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติยังไม่มีการจัดตั้งคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมในสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ส่งผลให้ในทางปฏิบัติสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ นำช่องว่างทางกฎหมายที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติไม่มีคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม หรือกรรมการพิจารณาและวินิจฉัยการร้องทุกข์ของข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาตินั้น ให้ข้าราชการที่มีเหตุแห่งการร้องทุกข์ที่เกิดจากเลขธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดของข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติดำเนินการร้องทุกข์ต่อประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เพื่อพิจารณาและวินิจฉัยคำร้องทุกข์ดังกล่าว โดยที่ไม่มีกฎหมายรองรับ หรือให้อำนาจประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติในการพิจารณาและวินิจฉัยการร้องทุกข์ดังกล่าวได้ ดังนั้น การใช้อำนาจของประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ จึงเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ซึ่งจะส่งผลการพิจารณาวินิจฉัยคำร้องทุกข์ดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ดังนั้น การที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติให้ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งไม่มีอำนาจตามกฎหมายพิจารณาวินิจฉัยคำร้องทุกข์ที่มีเหตุแห่งการร้องทุกข์ที่เกิดจากเลขธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดของสำนักงาน คณะกรรมการป้องกัน

และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ โดยที่ไม่มีกฎหมายบัญญัติให้อำนาจประธานกรรมการ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาตินั้น ทำให้ข้าราชการสำนักงาน คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติไม่มีหลักประกันความเป็นธรรมในการ ปฏิบัติงานระบบการบริหารงานบุคคลในสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต แห่งชาติ เนื่องผู้พิจารณาวินิจฉัยคำร้องทุกข์ไม่มีอำนาจตามกฎหมาย จึงทำให้ไม่มีการตรวจสอบ การถ่วงดุลอำนาจของผู้บังคับบัญชาอย่างแท้จริงตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย เพื่อความถูกต้อง เป็นธรรม เหมาะสม และเพื่อเสริมให้เกิดความ โปร่งใสและเป็นธรรมในการบริหารงานบุคคลของ ผู้บังคับบัญชา ซึ่งจะเป็นการสร้างขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานของข้าราชการ อันจะนำไปสู่ ประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการปฏิบัติราชการต่อไป

5.2 ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยเห็นควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมายเกี่ยวกับคณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติโดยการนำแนวคิดและรูปแบบการจัดตั้งคณะกรรมการพิทักษ์ ระบบคุณธรรมของต่างประเทศ และคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมของข้าราชการพลเรือนมา ประยุกต์ให้เหมาะสมกับการจัดรูปแบบองค์กรของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม การทุจริตแห่งชาติ เพื่อทำหน้าที่พิจารณาอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ของข้าราชการสำนักงาน คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เพื่อให้ทำหน้าที่ควบคู่ไปกับ คณะกรรมการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติซึ่งเป็นองค์กรกลางการบริหารงานบุคคล ของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เพื่อประสิทธิภาพในการ บริหารทรัพยากรบุคคลของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ให้เป็นที่ยอมรับและเป็นการสร้างหลักประกันความน่าเชื่อถือในกระบวนการตรวจสอบเรื่อง อุทธรณ์หรือร้องทุกข์ของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติให้ เป็นมาตรฐานเดียวกันกับการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบ คุณธรรมของข้าราชการพลเรือน

นอกจากนี้ผู้วิจัยเห็นควรมีแก้ไขเพิ่มเติม ข้อ 45 แห่งระเบียบคณะกรรมการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของสำนักงาน ป.ป.ช. พ.ศ. 2555

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการ ทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. 2542 โดยบัญญัติเพิ่มเติมดังนี้

หมวดว่าด้วย คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม กำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องคุณสมบัติ ที่มา และกระบวนการสรรหากรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมให้ชัดเจน รวมทั้งบัญญัติให้

คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องอุทธรณ์และเรื่องร้องทุกข์ของข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พร้อมทั้งบัญญัติให้อำนาจคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมในการออกระเบียบว่าด้วยการคัดเลือกแต่งตั้งกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์และกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ และให้อำนาจในการออกกฎระเบียบ ข้อบังคับ อื่นที่เหมาะสมในการปฏิบัติงานด้วย โดยให้นำหลักเกณฑ์ รูปแบบ กฎ และระเบียบในการจัดตั้งคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมของข้าราชการพลเรือนมาเป็นแบบมาบัญญัติเพิ่มเติมในเรื่องดังกล่าวด้วย นั่นเอง